

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

10. februar 2017

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 186 (Alm. del) af 13. januar 2017

Spørgsmål

Hvad er ministeriets empiriske og forskningsmæssige grundlag for at antage, at en nedsættelse af aktiebeskatningen har samme dynamiske effekter på arbejdsudbuddet som en sænkelse af marginalsatten på indkomst? Der ønskes henvist til den empiri eller forskning, der ligger til grund for antagelsen.

Svar

Aktieindkomstskatten er en skat på afkastet af husholdningernes frie opsparing placeret i aktier.

Beskatning af normalafkastet af opsparing kan ses som en særlig forbrugsafgift på fremtidigt forbrug. Beskatningen øger således den relative pris på forbrug i fremtiden – den mængde aktuelt forbrug, der skal opgives for at opnå en stigning i fremtidigt forbrug på 1 enhed.¹ Derved påvirker beskatningen af afkastet af opsparing både sammensætningen af forbruget over tid og arbejdsudbuddet.

En betydelig del af husholdningernes frie formue stammer fra, at en del af lønindkomsten spares op i de erhvervsaktive år, fx med henblik på forbrug i årene efter, at lønmodtagerne har trukket sig tilbage. Skat på afkastet af husholdningernes opsparing belaster på denne måde også arbejdsindkomst, på samme måde som andre indirekte skatter på forbrug reducerer den reale marginalløn.

Ved ændringer i indirekte skatter indregnes en adfærdsvirkning på arbejdsudbuddet, idet en nedsættelse af en indirekte skat påvirker den marginale forbrugsmulighed af den sidst tjente krone på samme måde som en nedsættelse af en indkomstskat med en tilsvarende fordeling. Det er netop ændringen i forbrugsmulighederne, der giver anledning til adfændsændringen – uafhængigt af om denne gives gennem lavere indirekte eller direkte skat, *jf. Regneprincipper og modelanvendelse i Finansministeriet, 22. november 2012*. Udgangspunktet for kvantificering af effekten af en ændring i en indirekte skat på arbejdsudbuddet er således, at hvis effekten på den

¹ Denne pris på forbrug i fremtiden er diskonteringsfaktoren $1/(1+r)$, hvor r er den reale forrentning før skat af den tilbagediskonterede værdi af den fremtidige indkomst. Med beskatning af afkastet af opsparingen øges prisen til $1/(1+(1-\lambda)r)$. Desto længere tidshorisont opspareren har, desto større bliver denne afgift og dermed også forvriddningen.

marginale forbrugsmulighed ved en indirekte og en direkte skat er den samme, da skal effekten på arbejdsudbuddet også være ens.

Atkinson og Stiglitz (1976) viste med udgangspunkt i teorien om optimal beskatning, at beskatning af kapitalafkast forvrider både arbejdsudbudsbeslutningen og det intertemporale forbrugsmønster.²

Med venlig hilsen

Kristian Jensen

² Atkinson, A. og J.E. Stiglitz (1976), "The design of tax structure: Direct vs. indirect taxation", *Journal of Public Economics* 6: 55-75. Se desuden Bernheim, B. D. (2002), "Taxation and saving", in: A. J. Auerbach & M. Feldstein (eds.), *Handbook of Public Economics*, edition 1, volume 3, chapter 18, Elsevier.